

РЕШЕНИЕ

№ 501

гр. Бургас, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ

при участието на секретаря Е. Г. ХРИСТОВА
като разгледа докладваното от ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ Гражданско дело
№ 20232120106285 по описа за 2023 година

Производството е образувано по повод исковата молба на М. С. У. срещу Е. В. У., двамата от гр. ..., с която претендира осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 1350 лева, представляваща наемна цена за периода 19.07.-19.10.2023 г. (по 450 лева месечно), за ползваната от ответника част от собствения на ищеца апартамент № 7 – бивше семейно жилище на страните, находящ се в гр.....

Предметът на делото е определен при съобразяване с влязлото в сила Определение № 6205/01.11.2023 год., с което исковата молба е била частично върната.

В исковата молба и в уточняващата я писмена молба от 31.10.2023 год. са изложени следните фактически и правни твърдения: с Решение № 1613/18.07.2023 год. по гр. д. № 394/2023 год. на БсРС бракът между страните е бил прекратен и е утвърдено споразумението им по чл. 51, ал. 1, СК, съгласно което ползването на семейното жилище, находящо се на адрес гр. ....., е предоставено на съпругата Е. У., заедно с двете деца на страните, за срок до навършване на пълнолетие от децата; по силата на споразумението описаното жилище е поставено в дял на съпруга М. У.; бившата съпруга следва да му плаща месечен наем от 450 лева за ползването на собствения на ищеца апартамент за периода 19.07.-19.10.2023 год., предвид възникналото по силата на закона след развода между страните наемно правоотношение.

Ищецът е ангажирал доказателства в подкрепа на твърденията си; моли за присъждане на деловодните разноски.

В срока по чл. 131, ГПК ответникът Е. У. е депозирала писмен отговор, с който е оспорила претенцията по основание и по размер; навела е следните възражения и твърдения: от постановяване на съдебното решение по бракоразводния процес до настоящия момент ищецът не е бил възпрепятстван да ползва бившето семейно жилище; в одобреното от съда брачно споразумение не е договорено ползването на жилището от страна на съпругата да е възмездно; при определяне на размера на наема следва да се отчете фактът, че цялото жилище е обитавано и от двете ненавършили пълнолетие деца на страните, които не дължат наем, поради което претенцията не следва да бъде уважена в пълен размер.

Ответникът моли за отхвърляне на иска и за присъждане на деловодните разноски; не ангажира доказателства.

С доклада си по делото съдът е определил за безспорни и ненуждаещи се от доказване обстоятелствата, че страните са бивши съпрузи; на ответника е предоставено ползването на семейното им жилище, на основание влязло в сила съдебно решение, с което не е определен наем по чл. 57, ал. 1, СК; в апартамента живеят бившата съпруга и двете деца на страните, ненавършили пълнолетие.

Правното основание на предявения осъдителен иск е чл. 57, ал. 2, СК.

Съдът, след запознаване със становищата на страните, при съвкупна преценка на събрания по делото доказателствен материал, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено:

Видно от данните по делото, страните са били обвързани с граждански брак, прекратен с развод по силата на Решение № 1613/18.07.2023 год. по гр. д. № 394/2023 год. на БсРС, влязло в законна сила на същата дата. С решението си съдът е утвърдил споразумението между страните по чл. 51, ал. 1, СК, съгласно което собствеността върху семейното жилище е поставена в дял на съпруга М. У., а ползването на апартамента е предоставено на съпругата му и на двете деца на страните – Т..М..У. и В..М..У., за срок, докато навършат пълнолетие.

В проведеното по настоящото дело на 07.02.2024 год. открито съдебно заседание страните са посочили, че адресът на бившето им семейно жилище е в гр. ....

По делото е изготвено и прието експертно заключение по икономическа експертиза, което съдът цени като обективно и компетентно. Вещото лице е определило пазарния наем на жилището на ищеца за процесния период – 840 лева месечно, или 2520 лева за процесния 3-месечен период. Ответната страна не е провела насрещно доказване за установяване неверността на заключението, съгласно направеното оспорване.

При така изложената фактическа и правна обстановка съдът намира предявения осъдителен иск за доказан по основание. По силата на бракоразводното решение, утвърдило споразумението между съпрузите по чл. 51, ал. 1, СК, ползването на семейното им жилище, лична собственост на съпруга М. У., е било предоставено на съпругата Е. У. за определен срок, съгласно правилото на чл. 56, ал. 2, СК; не е уговорена безвъзмездност на ползването. В тази хипотеза между страните е възникнало наемно правоотношение, въпреки липсата на определен с бракоразводното решение наем, като облигационното обезщетение се дължи от влизане в сила на бракоразводното решение – вж. Решение № 133/04.07.2013 год. по гр. д. № 535/2012 год. на IV ГО на ВКС. Облигационното право на ползване не е било прекратено през процесния 3-месечен период, тъй като през него двете деца на страните не са навършили пълнолетие (Решение № 71/29.06.2018 год. по гр. д. № 2750/2017 год. на II ГО на ВКС). Правно ирелевантно е обстоятелството дали ответникът У. е предоставила възможност на бившия си съпруг да ползва жилището – такова съвместно ползване не е уговорено с брачното споразумение, нито е предмет на последваща съдебна санкция по чл. 59, ал. 9, СК, поради което паричното задължение на Е. У. да заплаща наем по чл. 57, СК не е отпаднало.

При определяне на дължимата наемна цена съдът основава решението на приетото експертно заключение, което не е опровергано с насрещно доказване. Съдът отчита правата на двете ненавършили пълнолетие деца на страните, обитаващи бившето семейно жилище заедно с майка си, поради което наемната цена следва да намалена с 2/3, или дължимата на ищеца сума възлиза на 840 лева от общия наем от 2520 лева за процесния 3-месечен период (в този смисъл е и Решение № 520/15.05.2020 год. по възз. гр. д. № 1944/2019 год. на БсОС).

Изложеното мотивира съда да приеме, че главният иск е доказан по размер за сумата от 840 лева, поради което той следва да бъде частично уважен, а отхвърлен за горницата до 1350 лева, както и за определяне на наем върху другите 2/3 ид. ч. от жилището.

Частичната основателност на иска налага в полза на всяка от страните да бъдат присъдени деловодни разноски в съответен размер – 158,04 лева за ищеца и 126,21 лева за ответника (чл. 78, ал. 1 и 3 във вр. с чл. 81, ГПК).

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Е. В. У., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. ....на основание чл. 57, ал. 2, СК във вр. с чл. 59, 33Д, да заплати на М. С. У., ЕГН *****, с адрес гр.

..... сума в размер от 840 (осемстотин и четиридесет) лева, представляваща наем за периода 19.07.-19.10.2023 год. за ползване от ответника на 1/3 ид. ч. от собствения на ищеца недвижим имот – бивше семейно жилище на страните, представляващо апартамент № 7 в гр. .... И ОТХВЪРЛЯ иска в частите за горницата му над 840 лева до 1350 лева, както и за определяне дължимостта на наема върху другата 2/3 ид. ч. от описаното жилище.

ОСЪЖДА Е. В. У., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. ...., на основание чл. 78, ал. 1, ГПК, да заплати на М. С. У., ЕГН *****, с адрес гр. ...., деловодни разноси в размер от 158,04 лева.

ОСЪЖДА М. С. У., ЕГН *****, с адрес гр. ...., на основание чл. 78, ал. 3, ГПК, да заплати на Е. В. У., ЕГН *****, със съдебен адрес гр. ...., деловодни разноси в размер от 126,21 лева.

ОБЯВЯВА, на основание чл. 236, ал. 1, т. 7, ГПК, че присъдените суми могат да бъдат платени по следната банкова сметка на ищеца М. У.: .....

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред БсОС в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____